

РЕШЕНИЕ

№ 4234

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 06.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **9529** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. М. Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк] вх.Б, ет.5, ап.88, чрез адв.Л. Б. - [населено място],[жк] бл. 14 а, вх.“В“, ап. 51, тел. [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24-4058-000125/26.07.2024г., издадена от началник група към ОДМВР Б. – С-р Специализирани полицейски сили, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца

С жалбата се твърди, че оспорения ИАА е незаконосъобразен. Твърди се, че не е извършено нарушение, тъй като жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества.Посочва се, че жалбоподателят е оспорил показанията на апарата/ дръгтест 5000 / и определящ ще бъде резултатът от химико-токсикологичното изследване. Иска се отмяна на ЗППАМ № 24-4058-000125/26.07.2024г., издадена от началник група към ОДМВР Б. – С-р Специализирани полицейски сили

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Л. Б., който поддържа жалбата и моли за отмяна на ПАМ с оглед постъпилото химико-токсикологично лабораторно изследване от ВМА- С.. Претендира разноси.

Ответникът- началник група към ОДМВР Б. – С-р Специализирани полицейски сили, редовно и своевременно призован, не се явява и не взема становище.

СГП не изпраща представител и не взема становище по същество.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, 81- ВИ СЪСТАВ, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед на жалбоподателя К. М. Д. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – затова че на 22.07. 2024г. около 20,15 часа в [населено място], по [улица]срещу магазин „Х.“ в посока към ПВ „Юг“ е управлявал собствения си лек автомобил „БМВ 330 Д“ с рег. [рег.номер на МПС] , след като е употребил наркотични вещества или техни аналози, установено с техническо средство -дръгтест 5000 с фабр.№ ARRC-0081, като при проверката с техническото средство в 20,36ч. е била отчетена положителна проба за канабис. В ЗППАМ е посочено, че водачът / жалбоподателят/ е извършил административно нарушение по чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП, тъй като е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози основание чл. 22 от ЗАНН вр.чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП на същия е наложена ПАМ - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

На жалбоподателя е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл. № 759303 от 25.07.2024г. за адм. нарушение по чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП, за управление на 22.07. 2024г. в [населено място] на МПС - „БМВ 330 Д“ с рег. [рег.номер на МПС] , след употреба на наркотични вещества, установено с дръгтест 5000. В АУАН е отбелязано, че жалбоподателят е тестван с техническо средство дръгтест 5000, пробата от който е отчела положителен резултат за употреба на канабис.

АУАН е бил подписан с възражения на водача, който е посочил, че не е употребявал наркотични вещества.

Показанията на техническото средство са били оспорени от жалбоподателя.

На жалбоподателя е издаден медицински талон за изследване бл. № 282527.

В талона за медицинско изследване е била отбелязана извършената предварителна проба в 20,36ч. на 25. 07.2024г. с техническо средство- дръгтест 5000 с фабр.№ ARRC-0081, показала положителен резултат за канабис.Т. е връчен на водача в 21,45 часа на 25.07.2024г., като е записано да се яви до 45 минути от връчването му в „С.Ц. УМБАЛ Б.“.

В приложения протокол за медицинско изследване и вземане на биологична проба, изготвен от лекар в „УМБАЛ Б.- ОСМ“, на 25.07.2024г. в 22,08 часа е отбелязан резултат от предварителна проба за алкохол- 0,00 на хиляда.

Взетите от жалбоподателя биологични проби/ кръв и урина/ са изпратени във ВМА за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване.

Изготвена е химико-токсикологична експертиза с изх. № И- 1012 от 31.01.2025г. на ВМА.Съгласно същата, предоставените проби са годни, отговарят на изискванията за токсикологично изследване,а при анализа им, след извършени изследвания, резултатът е отрицателен за амфетамин, метаамфетамин, тетрахидроканабинол/ метаболити, кокаин, опиати, метадон , барбитурати , бензодиазепини. В заключение от извършените изследвания на жалбоподателя Д. не се установило наличие на наркотични вещества и метаболити на наркотични вещества.

Приети са по делото документите от административната преписка и представените от страните и изисканите от съда медицински документи.

От правна страна съдът намира следното:

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП.

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените по делото заповеди, съдът намира, че атакуваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма. В ИАА са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, както и правните му съображения.

Оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона.

Според чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП: „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи“.

При анализ на цитираната разпоредба е видно, че тя съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Описаните подробно в заповедта факти представляват

фактическото основание за издаването ѝ и юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган е посочил като фактическо основание обстоятелството, че жалбоподателят е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено посредством проверка с дръгтест 5000

В чл. 171, т. 1, б. Б предложение от ЗДвП изрично е записано- „при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи“ .

Съгласно чл. 174, ал. 4 от ЗДвП редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, е този, определен с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието

Редът, по който се установява употребата на наркотични вещества или техни аналози, е регламентиран в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/.

Съгласно чл. 3а от Наредбата установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1 лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2 лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3 физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. Значението на резултатите от химико-токсикологичното лабораторно изследване е подчертано с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г., предвиждаща, че именно резултатът от това изследване е определящ по отношение на констатацията за употреба на наркотични вещества.

Настоящият случай попада в хипотезата по чл. 3 а, т.2 от Наредбата и приетата токсикохимична експертиза безспорно установява, че лицето не е употребило наркотични вещества.

Съгласно чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. При липса на проба урина изследването се извършва само с пробата кръв.

Приложената химико-токсикологична експертиза, изготвена от ВМА, представлява химико – токсикологично изследване по чл. 24, ал. 2 от Наредба № 1/19.07.2017 година. Експертизата е категорична и не съдържа никакво съмнение досежно липсата на наркотици в пробите кръв и урина на жалбоподателя.

Доказателствата по делото установяват по категоричен начин, че жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози в деня на проверката, защото в разпоредбите на чл. 171, т. 1, б. Б предл. последно от ЗДвП във връзка с чл. 23, ал. 1, изр. второ от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за

установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози е регламентирано, че употребата на наркотични вещества или техни аналози се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба, като по нормативен ред е призната по-висока степен на достоверност на резултата от кръвното изследване спрямо резултатите от тестването с техническо средство и/или от изследването на проба урина /в този см. решение по адм. д. № 7537/2024 г., VII о., решение по адм. д. № 7477/2024 г. на ВАС, решение по адм. д. № 6487/2023 г. на ВАС/.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение за преустановяване на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване от ВМА.

Целта на налагането на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП е осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административните нарушения. От визираните по-горе по делото писмени доказателства се установява, че не е налице извършено административно нарушение от страна на жалбоподателя.

По изложените съображения ЗПАМ се явява незаконосъобразна и подлежи на отмяна. При този изход на спора и на основание чл. 143, ал.1 от АПК, искането на жалбоподателя за разноски се явява основателно, поради което разносните следва да бъдат заплатени от ОДМВР Б. съобразно правилото на § 1, т. 6 от ДР на АПК. Разносните възлизат общо на 360 лева, от които 350 лева за адвокатско възнаграждение и 10 лева – за държавна такса. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Видно от приложения договор за правна помощ в случая сумата от 350 лева е заплатена в брой и разносните за адвокатския хонорар са направени.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, III отделение, 81-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването по жалба на К. М. Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място], ж.к. Л.“727 вх.Б, ет.5, ап.88, чрез адв. Л. Б. - [населено място],[жк] бл. 14 а, вх.“В“, ап. 51, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24-4058-000125/26.07.2024г., издадена от началник група към ОДМВР Б. – С-р Специализирани полицейски сили, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца

ОСЪЖДА ОД на МВР – [населено място] да заплати на К. М. Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място], ж.к. Л.“727 вх.Б, ет.5, ап.88, сумата от 360 лева за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: